

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.390 van 15 december 2003
in de zaak A. 140.877/IX-3901.**

In zake :

Eric VAN OPSTAL,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. EXELMANS,
kantoor houdende te KALMTHOUT,
Kapellaan 9/1

tegen :

het Politiecollege van de Lokale Politie VOORKEMPEN,
dat woonplaats kiest bij
advocaten D. ERREYGERS en H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eric VAN OPSTAL op 14 augustus 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 16 juni 2003 van het politiecollege van de lokale politiezone VOORKEMPEN waarbij hem de zware tuchtstraf van twee maanden schorsing wordt opgelegd, gepaard gaande met een weddeverlies van 25 % en de niet-toekenning van andere toelagen en vergoedingen tijdens deze periode;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 november 2003, datum waarop de zaak is uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 24 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EXELMANS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaten H. SEBREGHTS en F. SEBREGHTS, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. In een vertrouwelijk verslag van 10 juli 2002 deelt de korpschef van de lokale politie Voorkempen aan de Procureur des Konings te Antwerpen mee dat hij op 9 juli 2002 vernomen heeft dat verzoeker, commissaris van politie en diensthoofd van de lokale recherche, zich schuldig zou gemaakt hebben aan strafrechtelijk betugelbare inbreuken.

Op 17 juli 2002 beslist de korpschef dat, wegens de ernstige vragen die kunnen gesteld worden bij de integriteit van verzoeker, hij voorlopig zijn functie als dienstchef recherche niet meer zal opnemen en dat hij tewerkgesteld wordt op het hoofdcommissariaat -dienst LIK- als plaatsvervangend verantwoordelijke.

1.2. Met een brief van 30 september 2002 bezorgt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen aan de voorzitter van het politiecollege van de lokale politie Voorkempen het dossier van het tegen verzoeker uitgevoerde strafonderzoek, tezamen met een brief van de Procureur des Konings waarin deze stelt dat de strafzaak geseponeerd wordt -gezien de lange professionele loopbaan van verzoeker, de geringe waarde van het voorwerp waarop het misdrijf betrekking had en het ontbreken van een persoonlijke verrijkingsgrond- maar dat hij, met verwijzing naar artikel 24 van de tuchtwet, van oordeel is dat de handelwijze van verzoeker een zware tuchtstraf rechtvaardigt.

Met een schrijven van 13 september 2002 had de Procureur des Konings reeds rechtstreeks aan de korpschef van de zone Voorkempen gevraagd om

aan verzoeker mede te delen dat de vervolging inzake de feiten van verduistering voorlopig werd opgeschort, dat die maatregel evenwel gezien moest worden als een strenge waarschuwing, dat de feiten een zware tuchtstraf rechtvaardigen en dat het zonder meer duidelijk is dat verzoeker het vertrouwen van de procureur niet meer kan genieten om nog verder te functioneren binnen de recherche. Hij vraagt dienvolgens dat de korpschef hem zou mededelen welke functie verzoeker in de toekomst zal uitoefenen.

1.3. Op 25 november 2002 ondertekent de voorzitter van het politiecollege een document “tucht-inleidend verslag (HTO)” waarin gesteld wordt (1) dat de gewone tuchtoverheid op 25 november 2002 ontlast wordt van het dossier en dat het politiecollege voor het officierenkader optreedt als gewone en als hogere tuchtoverheid, (2) dat volgens hem de feiten vaststaan, dat zij aan verzoeker toegerekend kunnen worden en dat zij een tuchtvergrijp uitmaken en (3) dat het politiecollege in zitting van 25 november 2002 voorgesteld heeft om verzoeker te bestraffen met de zware tuchtstraf van schorsing voor drie maanden, met weddeverlies van 25% en beroving van de andere toelagen en vergoedingen voor die periode.

1.4. De tuchtprocedure loopt uit op het thans bestreden besluit van 16 juni 2003 van het politiecollege waarbij wordt besloten:

“Als gevolg van het hoger genoemde, beslist het Politiecollege de zware tuchtstraf op te leggen van: ‘Schorsing bij tuchtmaatregel voor een periode van twee maanden. Gedurende deze periode wordt CP VAN OPSTAL in non-activiteit geplaatst. Dit gaat gepaard met een weddeverlies van 25% van de geïndexeerde brutowedde en de niet-toekenning van andere toelagen en vergoedingen tijdens deze periode. De maatregel heeft uitwerking op de dag van de rechtsgeldige kennisgeving van de tuchtstraf.”

1.5. Op 18 juni 2003 krijgt verzoeker kennis van die beslissing. De uitvoering ervan is dezelfde dag ingegaan.

2. Overwegende dat de verwerende partij de vordering niet ontvankelijk acht bij gebrek aan actueel belang; dat zij betoogt dat het belang van een verzoeker bij een vordering tot schorsing bestaat in het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, maar dat zulks te dezen onmogelijk is aangezien het bestreden besluit ten uitvoer gelegd is van 18 juni 2003 tot 17 augustus 2003, zodat een schorsing geen nuttig effect meer kan hebben;

3.1. Overwegende dat in dit geval de vraag voorligt naar de schorsing van de tenuitvoerlegging van een tuchtstrafbesluit dat zijn volledige uitwerking heeft gekregen, doordat verzoeker in de periode van 18 juni tot 17 augustus 2003 zijn ambt niet heeft uitgeoefend; dat, aangezien een schorsingsarrest slechts voor de toekomst geldt en het slechts betrekking heeft op het stilleggen van de uitwerking van de bestreden beslissing, terwijl het de grievende beslissing als zodanig voort laat bestaan, de Raad van State zich bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een schorsingsvordering ook de vraag dient te stellen of de schorsing aan verzoeker nog wel een voordeel kan opleveren, met name of de schorsing nog kan beletten dat het nadeel, waarop hij zich in zijn verzoekschrift beroept, onverminderd voortduurt of zich alsnog realiseert; dat in dit geval verzoeker verwijst naar het feit dat hij "niet meer toegelaten is tot de dienst recherche en hij uitgerangeerd is", dat hij door het bestreden besluit financieel nadeel heeft geleden en dat het gehele tuchtonderzoek hem "psychisch enorm (heeft doen lijden)" met als gevolg echtelijke moeilijkheden en nog steeds voortdurende psychische hulp; dat, in de mate dat dit nadeel bestaat naast de daadwerkelijke verwijdering uit de dienst die verzoeker van 18 juni tot 17 augustus 2003 ondergaan heeft, en dat aangenomen kan worden dat het thans nog voortduurt, het onderzoek van de exceptie samenhangt met het onderzoek van de als grondvoorwaarde voor een schorsing gestelde vereiste dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat verzoeker bij de uiteenzetting van het moreel nadeel, zoals dat hiervoor reeds samengevat is, de aandacht vestigt op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een misstap die haaks staat op zijn 31 jaar onberispelijke dienst en de uitoefening van een leidinggevende functie, wat zijn psychisch leed onderstreept;

Overwegende dat de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting de uiteenzetting over het nadeel nog accentueert met verwijzing naar de veranderde diensaanwijzing waartoe de korpschef verzoeker verplicht heeft; dat zij in dat verband zelfs vraagt dat het onderhavige dossier zou samengevoegd worden met het verzoekschrift tot schorsing dat zij ingediend heeft tegen die maatregel;

3.3. Overwegende dat de raadsman van de verwerende partij zich verzet tegen de samenvoeging van de twee zaken omdat de terzake geldende voorwaarden niet vervuld zijn;

Overwegende dat in haar nota met opmerkingen de verwerende partij het bestaan van het aangevoerde nadeel op volgende wijze tegenspreekt: het nadeel volgend uit de verwijdering uit het ambt kan niet meer goedgeemaakt worden want de beslissing is volledig uitgevoerd; het nadeel volgend uit verwijdering uit de dienst recherche vloeit niet voort uit het bestreden besluit; het aangevoerde financieel nadeel is niet moeilijk te herstellen en het emotioneel nadeel volgt uit de fout die verzoeker heeft begaan en uit het tuchtonderzoek dat daarop gevolgd is;

3.4. Overwegende dat het financieel nadeel, dat verbonden is met de tijdelijke verwijdering van verzoeker uit het ambt, inderdaad herstelbaar is; dat het nadeel, dat verbonden is met de verwijdering van verzoeker uit de functie die hij vroeger uitoefende bij de recherche, niet volgt uit het bestreden besluit, maar uit een afzonderlijk besluit van de korpschef; dat, in dat verband, de Raad van State niet ingaat op de vraag tot samenvoeging van de onderhavige zaak met de recente vordering die verzoeker ingesteld heeft tegen het besluit van de korpschef om reden dat, daargelaten de vraag of de juridische redenen wel aanwezig zijn om de samenvoeging te bevelen, die samenvoeging de procedure ernstig zou vertragen;

Overwegende dat verzoeker niet aantoonde dat de psychische belasting die hij wegens de bestreden beslissing -en uit het tuchtonderzoek waarop zij steunt- te verwerken heeft gekregen, niet goedgeemaakt zal worden door de later komende vernietiging van de tuchtstraf; dat in ieder geval een schorsing van de bestreden beslissing niet kan remediëren aan de gevolgen die deze ontreddering op haar beurt bij verzoeker heeft teweeggebracht;

3.5. Overwegende dat verzoeker het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel überhaupt niet aantoonde; dat, betrokken op het actueel belang van verzoeker die vaststelling dan impliceert dat er geen sprake is van een voortdurend of een toekomstig nadeel dat de schorsing van het bestreden besluit nog kan verantwoorden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien december 2000 en drie, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.